

Rummut

N:o 1

Turussa, tänä iltana

1960

KAIKKIEN
"Laulun Ystävien" ja heidän ystäviensä
äänten kannattaja
ja
kannattama

oppositioonihaluinen

PUOLUSTELIEN

kuulo- ja näköjulkaisu

kuvitettu (osalta saksieltu)

makasiini

OHJELMAMME:

Mielipide ja mieliteko
olkoot usein eri mieltä

(uudenaikainen aforismi - nykyrunoutta)

" R I P U L I "

Ilmestyy paineesta - epämääräisin väliajoin
(harvemmin useammin)

Painetaan - villaisella

Toimitus:

Päätoimittaja - lomalla omassa vakin. viras-
saan kesälomaan saakka

Aputoimittaja - lomalla yksityisasioittensa
vuoksi

Sivu-aputoimittaja - virka avoinna

Toimitussihteeri - eroitettu omasta virastaan
mutta ei vielä tavattavissa

Juoksupoika - juossut, kai yhteen suuntaan,
koska ei palannut

Konttori: samassa paikassa

Päiväpuhelin on

Tilaushinnat:

koko vuosi (1/1) = sopimuksen mukaan

puoli vuosi (6/12) = "

neljännes " (3/12) = "

1 kk = "

Päivätillauksia ei anneta

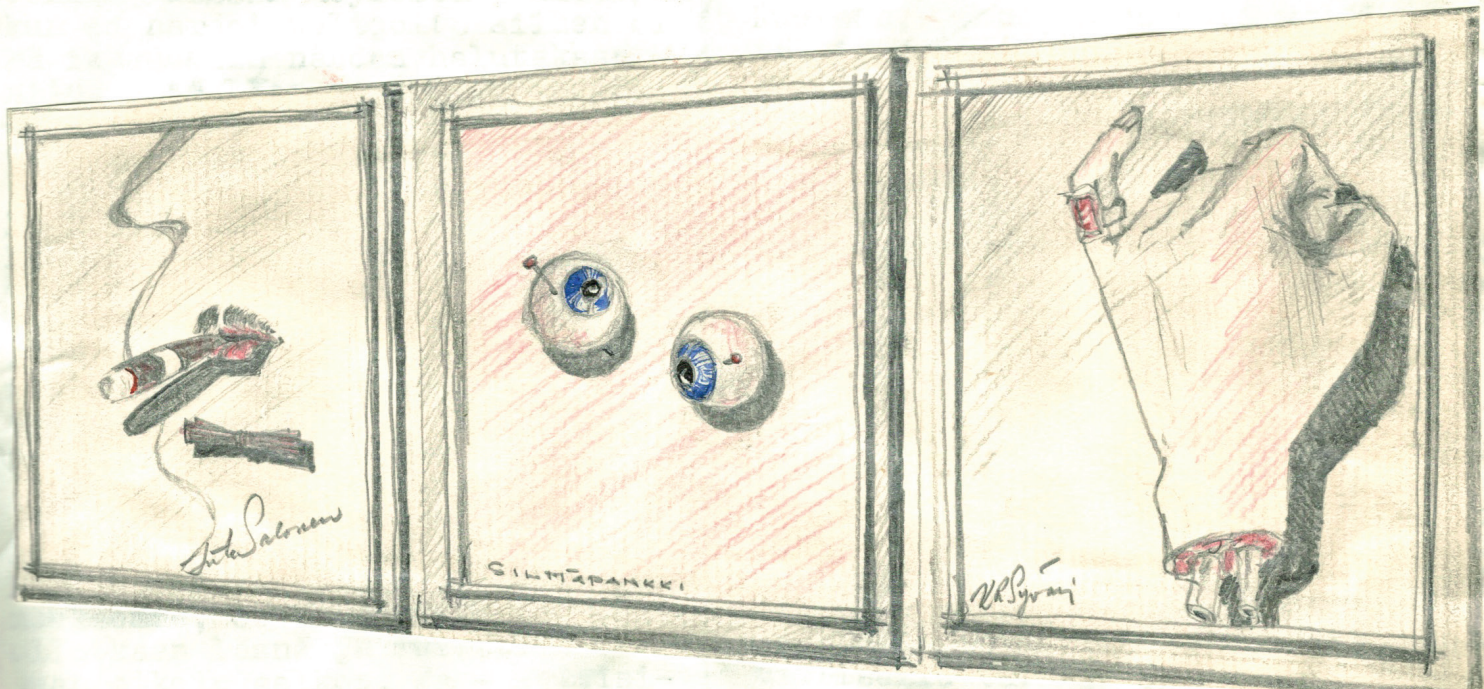
Ottaa vastaan

ilmoituksia ja uutisia kilpailu-
hintaan hyväntaht. kannatusmaksuja
ja suosiosoituksia

Ei vastaa kunnianloukkauksista

sai aikaan sen, että Y L lähti Amerikkaan. Näihin samoihin aikoihin, kun huomasin saavani kuuluisuutta yhä enemmän ja enemmän, muutin taiteilijanimeni nykyiseksi, jatkoi kertojamme. Perustin myös Helsinkiin muutaman kamarikuoron ja kamariorkesterin ja aivan muuttaessani Turkuun lausuin Lauttasaaren kamarikuoron syntysanat. Olen kuitenkin ainakin toiminut kvartettilaulun parissa ja siinä erikoisesti olen ollut kiinnostunut hautajaiskvartetteihin. - Tähän lisäsi taiteilija Laineentopi, että taiteilija Uusnio ottaa kaikki saamansa tehtävät vastaan erinomaisella innostuksella ja hoitaa ne myös päätökseen täsmällisyydellä ja uutteruudella, johon ilmeisesti on vaikuttamassa taiteilija Uusnion Turussa hoitama eräs vakituinen sivutoimi. Erikoisesti minun on vielä syytä painostaa taiteilija Uusnion osuutta jo mainituissa hautajaiskvarteteissa, lisäsi taiteilija Laineentopi, sillä olen viimeaikoina havainnut taiteilija Uusnion ottavan tämän sydämenasian erikoisen perusteellisesti."

Suoritettuaan vielä jonkin viime numerossamme julkaistun haastattelun sekä eräät askareensa reportterimme poistui huomaamatta seurasta. Saapuessaan kirkkaaseen talviyöhön hän ei voinut olla ihailematta ja kiittelemättä sitä, että hänen oli kerrankin annettu viipyä näin huomattavassa taiteilijajoukossa. Hän tunsi todellakin tavanneensa Suuria Persoonallisuuksia, joiden ajatuksissa veljoi muutakin kuin tyhjämpäiväiset, jokapäiväiseen leipään liittyvät kysymykset.

LY:n retrospektiivisestä surrealistisesta näyttelystä

LÄHETETTYJÄ KIRJOITUKSIA

Arv/ "Ripulin" toimitus.

Herra Toimittajalle.

Terveisemme täältä meiltä Veteraaniveljiltä näin vain "ripulin" välityksellä, se kun kuulemma leviää taas siellä "emäseurakunnan" piireissä. Että juu, kiitos - meillä onkin täällä ollu terveenä kaikki terveet. Ja kyllä se on ollut siinäkin onni myötä - vaikka täällä ~~kuu~~ onkin oikein tohtorikin sellainen, aivan kuin siltäkin varalta - nim. Onni Luova kans mukana...

No, ja hyvinhän me, mikäs. Ne kuukaut -, tuota, kuukausittain sopimamme "toisen tiistain" tapaamiset me on vietetty tarkalleen almanakan mukaan - senkun vain kesä- ja heinäkuut oli kesälomaa. Muita lomia ei. Tutun sanan ja sävelen himossa ikäänkuin hirnuen me vanhat palokuntahevokset hakeudutaan houkutuksesta tänne koleahkoon, mutta ikäänkuin vanhan veljeyden lämmittämään kellarikoruttomuuteen - aina vain melkein tungokseen asti melkein kaikki. Juu - ja meitä taitaa ollakin alan arvovaltaa, sävelen ja vanhan kurssin käyneitä - mitäspä kun ei harjoittelijoita siihen eikä ikävuosiin nähden halutakaan - niin, että LY:n perustajajäseniä esim. kaikki loput 2 elossaolevista, sen kunnia- laulun- ja puheenjohtajat - meistä on nyt vain 2 yli 80, mutta annapas eikö vuosien kuluessa enemmänkin, yli 70 sentään 5 ja yli 60:n 14. Muuten tilasto näytti vuoden lopussa sen tosiasiain, että yhä se laulu meitä nuorentaa. Kas kun keski-ikä oli tuossa tilastossa alentunut sitten perustamishetken. Niin, tuosta vielä, että eipä tiistaiseuramme näytä unohtuvan paljon muista syistä kuin että sattuu kuolema väliin. Kas kun tässä kerran havaittiin ihmeksemme, että Suomisen Kustaa ei ollutkaan läsnä ja ruvettiin ottamaan oikein selkoa. Ja - selvisihän se. Syy oli - kuolemantapaus. Arvattiin toki oikein - ei kuitenkaan Kustaan oma. - Niin, ja tuosta vielä piti että kiitokset vain tästäkin ilmaisesta kortteerista. Meillähän tosin lie emäseurakunnan kanssa tuollainen ei-salainen ystävyys- ja avunantosopimus, johon lie katsottava sisältyvän tämän luontoisedun sitä vastaan, että Veteraanit ottavat huoltaakseen so-

pivan käyttöasteen sivuuttaneet alkueli harjoituskuoron, nim. LY:n ne jäsenet, jotka itse katsovat (katsoneeko itse kuoro samoin "syrjästä"?) jo tarvittavan vähintään harjoitus- ehkä oikein konserttilomaa, mutta silti jotain jälkihuoltoa heissä ehkä yhä leimahtelevan lauluhenkisen yllä- taikka liikapaineen tasapainoittamiseksi asi- antuntemuksella... Sellaista "jäämistöähän" näes parhaastaan olemme - ja tuntuupa ihan kuin että pikemmin mie- llemme - jo ikäänkin katsoen. Eipä sitä enää olla sitä kuin laulettiin, että "jokainen on kuningas..." /sävelsi Roopertti Kajanus/, ei konserttiri- vin potrettileijonia, "kultaa ja kul- lan kunniaa" keräileviä... Pikemmin kuin niistä entisistä parhainta kokoi- levia vain - kun ei se ulkopuolinen- kaan tunnu olevan niin nuukaa, ei nu- tin nurkan pyörityminenkään niin val- lan vietävän virhe... Nykyisin alotan- me fanfaarillamme - senkin on Kajanus aikanaan säveltänyt - että "laulun liekki syttyy taasen" todeten että se "hiilloksesta entisvuotten mielet jäl- leen lämmön saa..." Ja tuota viisiin- meinauten sitten - aivan oikein - että "sieltä on mistä ammentaa..." Useimman- meidän kohdallamme lieneekin epätoder- näköistä, että enää vaihtaisimme OMAA eli tätä kuoroamme johonkin toiseen - siirrytäänpähän sitten sinne Isoor- Kueroon, jonne me jo yksi veljistämme täältä saatettiin. Ja niinhän pitää- kin olla - helppoa, vaivatonta ja yk- sinkertaista kuten yhdessäolomme ja laulamistemme vanhoista aarteistamme - muististamme ja muistoistamme, vaikka- pa nuotistakin varmistuen. Emme ole- muutenkaan rakentaneet tätä kanssakäy- mistämme kovin maallisen mammonan va- raiseksi. Pitkät taipaleet taidettiin- kin olla - rahattomina. Kas, kun ei jäsenmaksuja, ei keräystä, ei kerjä- ystä eikä edes lahjoituksia... Kerran- sitten tuli sellainen paikka että oli- si tuollaiseen johonkin yhteiseen - sellaista tarvettahan näet sitäkin on- aina - ollut tarpeen tuota rahaa. No- mitäs kun kolehti a loo mk miestä koh- ti. Sitä on nyt kai käytetty siihen- ja tähän, mutta kai sitä jollakin kun- mallisella tavalla on siunattu koska- ei kuulemma ole vielä lopussa. Itse Iki-Iivari, joka valittiin näiden ra- havarojen "päälle" hänen tiukasta vas- taanpanostaan huolimatta, on selittä- nyt epäilyksiimme rahanpuutteesta eli- kassantilasta, että "eihän vielä - ei- kö lie lisääntynyt..." Emme vielä ole- halunneet vaatia julkisempaa tilintar- kastusta - onhan Ivar varakas mies ja- muutenkin hyvä kaveri. Yhtä kummallis- ta on tuon "johtokunnan" touhut. Sii- hen huudettiin meistä aikanaan 4 "lop-

Arv. "Ripulin" toimittaja.
Herra Toimittajalle.

Terveisemme täällä meiltä Ve
sani-Veljiiltä näin vain "ripuli
kityksellä, se kun koulumme le
tasa aielä "emäseurakunnan"
eissä. Että juu, kiltos - meili
min täällä oli terveisiä kaik
erreit. Ja kyllä se on ollut sa
äkin onni myöt - vaikka täällä
kun onkin oikein toivotkin selli
nen, siinä kuin silloin varaita
nim. Onni luovs kans mukana...
No, ja hyväähän me, mikäs...
rukut - tuota, kulkuväittain
pimamme "toisen tiistain" tapaan
set me on vietetty tarkalleen si
nakan mukana - senkun vain kesä-
heinäkuu oli kesäloma. Mitä i
mie ei. Tutun saana ja sävelen
massa ikäänkin hinnan me vana
palokuntatouset hakeuduttan or
tukselta tänne koleskoon, mutte
käänkin vanna veljeyden lämmi
mään ja lairikorttoseuran - si
vain melkein turgokseen asti me
kein kaikki. Juu - ja meiltä tait
olikin alan sivovaltas, sävelen
vann...
kun ei parjottelijoita siihen e
kä ikävöisin näiden laulukon
min, että Ly:n perustajajäseni
esim. kaikki loput 2 elosolovet
ta, sen kannis - laulun - ja puhe
johtajat - meitä on nyt vain 2
li 80, mutte saapas eikä vuoia
kuluassa emänsäkin, yli 70 sen
tään 5 ja yli 6:n ja. Muten t
lasto näytti vooden lopussa sen
sistain, että yhä se laulu meiltä
muorentas. Kas kun keeki-ikä oli
tuosa tilastossa alentunut sit
perustajajäsen. Min, tuosta
tä, että eiqt tilastoseuramme n
tä muuttavan paljon miestä väle
kun että astun koulun väliin
Kas kun tässä kerran nävättiin
meiksemme, että Suomen Kutsas
olittkan läänä ja ruvettiin ot
saan oikein selkos. Ja - selväs
än se. Syy oli - koulomantapa
Avättiin toki oikein - ei kuit
kaan Kutsan oma. - Min, ja tu
ta vielä piti että kiitokset vai
tätäkkin ilmaiseas kortteista
Meilläin tosin lie emäseurakun
kanssa tuollainen ei-salainen ja
tävyys - ja evankeliosopimus, joku
lie katoottava aiältyvän tähän
luontoladun sitä vastaan, että
terranit ottavat huoltakeen sa

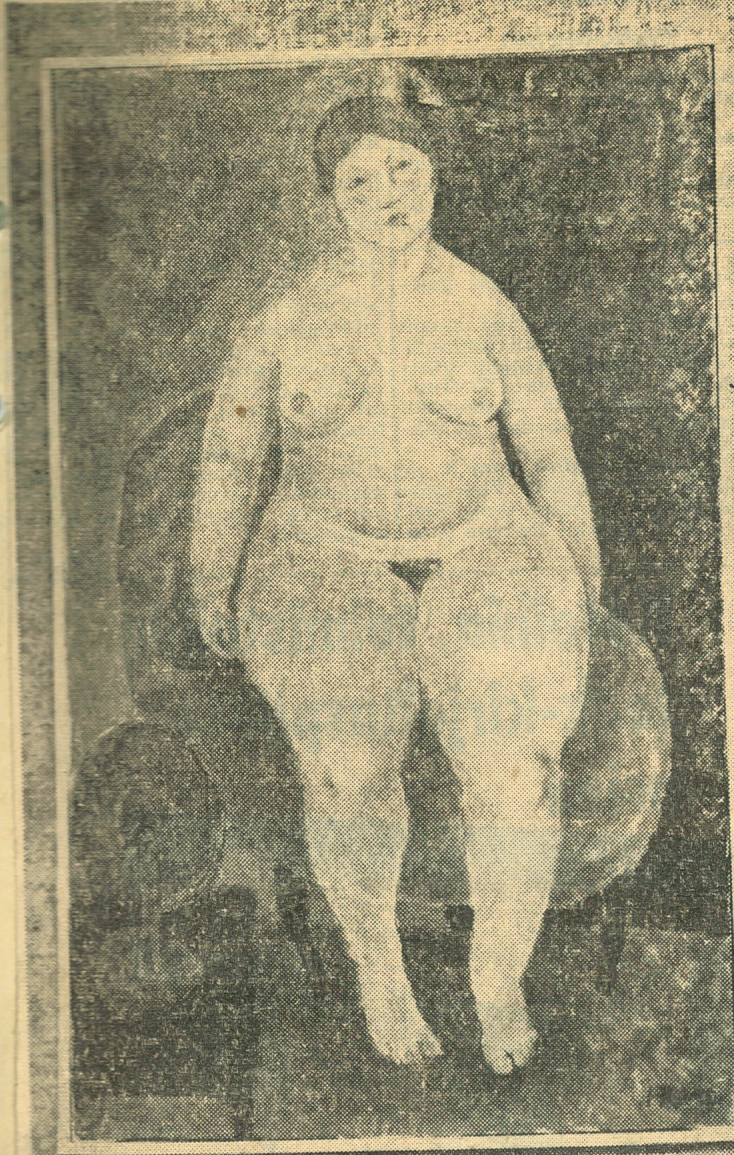
pupäästä. Se ei ole elinaikanaan
kertaakaan kokoontunut, mutta - toi-
minta sujunut "nuottien" mukaisesti.
Olisiko syy tähän juuri siinä että
on onnistuttu välttämään johtokun-
nan ehkä sopimatontakin "väliintu-
loa"? Nyt on joka tapauksessa kaa-
vailtu koko tuon elimen, "johtokunnan"
- lakkauttamista. Siinä ohella on
havaittu myös, että "torvillakaan"
(tavallisen kuoron ääniviskaaleilla)
ei ole mitään tekemistä - jokainen
meistä tulee varmasti ilman hälytys-
täkin, mikäli ei vallan elintärkeä
syy asetu tielle. Niin - ja onhan
muitakin suunnitelmia ja sellaisista
päätoiksiäkin tehty: pohja-ohjelmis-
to-luettelo, lompakkokokoa, laulujen
valinnan ja yleiskatsauksellisen nä-
kemyksen helpottamiseksi. Niin, ja
- "killuttimien" hankinta. Siitä ei
tässä enempää mainitakaan - annetaan-
pa olla jotakin salattua meilläkin.
Meinaten, muutakin "salaista" kuin
tämä koko veteraanien lauleskelu -
siitähän ei taida tietää muut kuin
me itse ja - Pohjan flikat. Niin, ja
nuo kaikkein lähimmät omaisemme. Vii-
memainitut todistajinamme siitä, että
rientomme näissä harrastuksissamme o-
vat olleet - kiitettävän harrastuk-
sellisuutemme ohella - kiitettävän
nuhteettomat niin käytöksemme kuin
yleisten seuraamustenkin kohdalla.
Hedelmistään puu tunnetaan - siis
siitä senmukainen arvolause koko
veteraanien tähänastiselle vaelluk-
selle. Sehän on koruton kertomaa,
vai? Ja sen vuoksi uskallammekin vä-
hän valottaa sitä pimeyttä, jota oi-
niin mielellään haluamme kylvää jo-
kaisen hyvän harrastuksen harmiksi
ja - pimentämiseksi, - jossa emme it-
se satu olemaan mukana.
Paljon terveisiä.
Eräänä päivänä sen jälkeen,
jolloin Veteraanit pitivät
XIV. kokoontumisensa 9.2.60

Correspondentus

Syy "johtokunnan"
vajaaksi nähtyyn ripeyteen
miehenä, että sen jäsenet em
pan-
tutuja. Ja niillähän on aina
- muut kovat kiireet.
tampunostan huolimatta, on selittä-
nyt epäilyksimme rehanpuutteesta eli
kaasuntilasta, että "eiän vielä - ei
kö lie lisääntynyt..." "Emme vielä ole
kainneet vastas tulkiemmas tilintar-
kattas - onhan Iver varkas mie ja
mutenkin hyvä kaveri. Yhte kummalla-
ta on tuon "johtokunnan" oonut. Si-
nen huudettiin meistä siknan 4 "lop-

Ensimmäinen näkymä taiteilijain tämän vuoden näyttelystä on lupaava. Kuvanveistosali abstraktisine maalauksineen ja melkein abstraktisine veistoksineen vaikuttaa hyvin pirteältä ja modernilta. Kauan odotettu ja paljon puhuttu abstraktin taiteen läpimurto on siis tosiasia.

kun abstraktissa maalaustaiteessa nimenomaan pyritään ajankohtaiseen ilmaisuun, ei ole mitään syytä matkia jo vanhenemisen oireita osoittavia suuntia. Vaan on käytävä rohkeasti käsiiksi

Hilka Raunisto: Venäläinen malli.
: /eli: Odotusta ("ripulin?")

Heidän maalaustapansa onkin vähemmän ohjelma'llista kuin muiden, eikä teoria ole heissä tappanut maalaria. väri on mehukasta ja ilmaisu sen ansiosta tehokasta, vaikka kuvasommittelu onkin verraten tavanomaista. väreissä on myös koloristista elämää, vaikka paljo mustan käyttö tahtoo sotkea sävyjä.

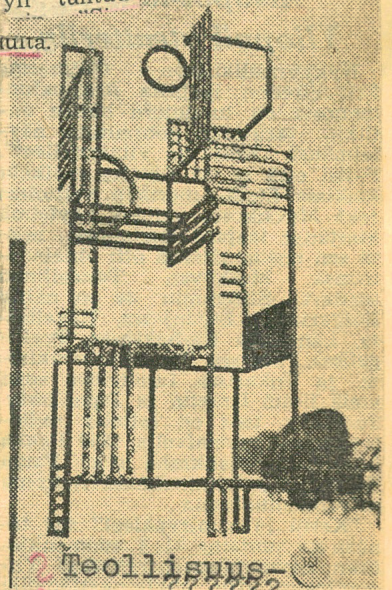
Kuvanveistoa

Luonnonromantiikka lähtee selvästi myös omalta pohjalta.

Jussi Koivusalo: Keinuva puuhevonen.

"reikätyyli" tuntuu työssä motivoituita.

Kauko Räsänen: Metallikonstruktio.

Muoto syntyy myös spontaanin tuntuisesti, mikä antaa sommittelmiin vapaan ja elävän tunnun.

Yllä otteita eräistä pääkaupunkilaislehtien arvosteluista. Huomaa niistäkin kuinka ne yleensä tapavat "omiaan" kehuskella. Me emme ole tuota näyttelyä nähneet, mutta voimmehan jo oheisista kuvanäytteistä muodostaa arvostelumme - niinhän sitä nykyään näyttään pitävän tapana, muunkin kuin taiteen ollessa kysymyksessä. Taidehan ei näes kannata, siihen kun tietävästi sisältyy liiaksi turhaa aatteellisuuden ja henkisyuden hakua, nälkätaiteilua ja sensemmoista, josta ei makseta. Eikä siinä ole poliittisia mahdollisuuksia.

Muuten kyllä aika hyvä näyttely. Enemmän vain ilmettä, iloista ilmettä, meinaan. Iloista antajaa Jumalakin rakastaa. Eihän se ole meidän Turun Westerholmin näyttelyn luokkaa toki, mutta täällä ovatkin

vanhat hyvät tavat ja aat - ja huonommatkin - sessa kurssissa.

Muuten kyllä aika hyvä näyttely.

Kuusijään, Symfoniakonsertti

Harvinaiseksi musiikilliseksi tilaisuudeksi muodostui Turun kaupunginorkesterin viime torstai-pitämä symfoniakonsertti, jonka päänumerona saati kuulla Brahmsin maineikas ja tonaalisesti arvokas XIII Rhapsodia. Ilmeisesti jalavasta veistellyn tahtipuikon päässä nähtiin Olle Enegren, joka osasi tehtävänsä. Kuulijaa jäi hieman kiusaamaan se, että hänen muuten moitteeton frakkinsa oli liepeistään noin viitisen senttiä MPO:n nykyisin suosittellemaa lyhyempi ja että hän näytti käyttävän valmiiksi sidottua solmuketta, mikä ilmeni huolimattomasti niskaan kätketystä solmuukkeen päästä, mikä fortissimon kädenliikkeiden aikana ilkeästi heilahteli kauluksen päällä, häviten välillä jopa kokonaan näkyvistä.

Muuten osoittautui, että myös orkesteri oli nähnyt vaivaa valmistautuessaan konserttiin ja että se osasi tehtävänsä. Mikäli saatoin huomata, ei jousiston tasatahtisuus pahimpienkaan trillien aikana horjahtanut, vetopasunisti tönäisi vain kolmasti koko puolituntisen kestäneen numeron aikana edessään istunutta käyrätorven puhaltajaa selkään, mikäli huomasin näistä kaksi kertaa kolmeviivaiseen b:hen jyrkästi kohoneen intervallin kahdeksasosan kohdalla. Viimeksinaimitun (siis käyrätorven) vihaiset käännähdykset ja tuliset silmäykset pikemminkin tehostivat kappaleen nyansointia kuin häiritsivät katselijaa, sillä ne sautuivat osuvasti juuri partituurissa con ira merkityille kohdille.

Harppuosan katseli suurella nautinnolla eikä voinut olla salaamatta tyydytystään, että harpisti ei kaatunut, vaikka hän joutui tavoitellessaan contra a:ta pari kertaa kurkoittamaan yli kohtuullisen määrän, jolloin hänen ajamattomat kainalokuoppansa muodostivat hillitsevän läikän harpun kultaa vastaan. Hänen sinapinkeltaiset kenkensä eivät riittävästi eroittuneet harpun väristä eivätkä sointuneet hänen ballerina-pituiseen flamingo-pukuunsa.

Patarummut suoriutuivat vaativasta osastaan hienosti. Vain harvoin näkee niin tarmolla hoidettuja vaihtelevia staccatoja ja diminuendoja näistä instrumenteista puheenollen. Ei ihme, että soittasoolonumeronsa jälkeen käytti otsahikensä pyyhkimiseen kaksi nenäliinaa, toisen vasemmasta ja toisen oikeasta housuntaskustaan.

Kun vielä mainitsemme, että bassotorven puhaltaja ei pianissimojen aikana suorittamallaan putkenpuhdistuksella saanut kerätyksi lattialle kuin noin neliömetrin suuruisen, melko säännöllisen muotoisen sylkikuvion, että alushameen pitsi pilkisti piristävästi konserttimestarin douchesse-puvun alta, että sellistin olisi syytä solmia kengännauhansa ylimääräiseen solmuun, jottei se jalan tahtilyödessä kiinnittäisi häiritsevästi etupenkissä istujain huomiota ja että basistin olisi syytä ainakin vasemmasta kädestä jättää irtokalvosimet pu-

UNION ILLUSTRATED

Edit nonna, edit clerus... tai joku muu latinalankielinen laulu oli puheenaiheena. - Silloin LY:n kunnioitettu pääsihteeri ja tunnettu latinis Erik Koltiaainen korottaa järeän äänensä (tapansa mukaan kun on latinan ääntämisestä tai yleensä jostain muustakin asiasta erimielisyyttä):

- Niin, sen on taas sitä pirun munkkilatinaa. Asiasta keskusteltiin jonkun aikaa, jonka jälkeen joku koiranleuka (mahd. I Basso) kysyi: - No Erkki, luvetak esimerkiksi Sellonsoittaja ja, - kellonsoittaja, taik kellonkoittaja? Siihenkin sihteerillä oli vastaus valmiina: - Emmää mittä täs mailmas viha niim paljo ku tyhmyt.

Erästä "tärkeää" solistia arvosteltiin jossa kin konserttisalin aulassa väliajalla. "Se o itteäs täynä, niin ku piän koira pikkuasia."

Pena harjoituksissa: "Ettekö nyt pojat hemmetissä huomaa, että siinä on piste." - Ääni takarivistä, ehkä erään experttimaisterin suusta.

- No en minä nyt sitä sentään voi sulattaa että siinä olisi piste keskellä lausetta.

- Se oli pojat jo kontra C. Ääni rivistä (ei I Basso)

- Mää tykkäsi jaa, et se oli niin pahuksen korkia.

- Kyllä tästä hyvä laulu pian saahaan, sanoi Pena.

- Juu, ei ol muuta ku sanat ja sävel enä epäselvät, arveli joku.

Lehtemme edustaja on joutunut eräiden tunnettujen alan edustajien haastattelemaksi eräissä edustamustilanteissa, jolloin nämä muoti-alan edustavat edustajat ovat ilmaiseksi antaneet itsensä edustaa keväen ja kesän näkemyksistä, miten kunkin meistä tulisi edustautua halutessamme edustaa edustavalla tavalla itseämme. Siitä tämä reportööri.

Naisten muoti

Nyt on kuulemma (kaikki kun ei ole joutuneet luonnossa näkemään) naisten yöpukuihin asti empiren eli ampirin linja. Klassilliseksi sitä epäpelkistetyksi sanotaankin. Se tarkoittaa tavallisen säkin linjaa, jota kuulemma ihailtaan naisellisen sulokkaana, eräät miehetkin. Tuntuu sängki ei oikein vastaisi naisten ikomaa linjaa sanoo reportööri väliin. No, ja sille on keksitty sellainen nimi kuin "lähdevesi", joka todella tuntuu naisellisen salaperäiseltä. Soveltuu myös vaaleille yhtä hyvin kuin tummille. Kangas on rypistymätöntä. Pitäisi uskoa ilman yrittämättä rypistää - sivullistenkaan. Poimutukset, pitsit ja nauhat ovat lisäämässä samaa naisellisuustuntua. Mutta ajatella: p u o l i alushameita ja valan vartalonmukaisia s.o.kapealinjaisia... Onneksi niissä on halkiot helmassa. Käsittelyn tulisi olla kuitenkin "varovaista". No, tietysti, totta kai, tiedetäänhän se. Muuten ovat edelleen suuressa suosiossa l e v e ä t k i n hameet, jotka katsotaan olevan - yhtä tarpeellisia (No, tottahan toki, ehkä vielä enemmän). Eräs uutuuus on nailonista tehty kello-puoli-hame)vaiko puoli-kellon hame?). Sekin on rypistymätöntä, pehmeää ja hyvin koholla pysyvää. Ja niin veikeä vekotin, että -. Mutta yöpaidat. Kun mainitaan että ne ovat hyvin elegantteja, tarkoitetaan että niissä korostuu, tuota - povi hyvin kauniisti... Niin että se kai jo riittääkin. Lopuksi mainitaan että varsinkin nuoremmat naiset - siis noin vähän nuoremmat kuin sim.LY:n veteraanien rouvat - pitävät yhä vain n.s.baby doll-asuista lyhyine tai vähän pitempene housuineen - tiedättehän ellette ole nähneetkin - niin käsitämme, minkä viehätöksen naisellisen pukumutkikkuus tuo elämäämme.

Ja kun itse kömmitte aamukahvilenne miehekkään pitkässä aamutakissa, sanotaan naispuolisemme - ollakseen muodikas - pitävän saapua sinne myös "maskuliinisen" täyspitkässä s.o.täsmälleen vain 7/8 pituisessa (yöpaitaan verrattuna) eli valssipituudessa.

Muistattekohan tämän tarkistaa?

Miesten muoti

Kuten tunnettua seuraavat miehet mieluummin naisten muotia. Siitäpä seuraakin että tietävästi ei ole tapahtumassa miesten iki-ikuisessa muodissa keastaan mitään yllättävää, mikä ei olekaan siis yllättävää. Pihä tyylittelyjä tietysti koetetaan tyrkyttää - entiset saataisiin alennusmyynteissä myydiksi. Niin, esim.pyjamahousuissa, näkuitenkin pikemmin henkilökoht. laatua kuten esim.napituksessa, samoin siis kuiten takinkin kohdalla. Niitähän saa oljoko 2 tai 3, joskus enemmänkin. Housut ovat kuitenkin ikäänkuin laskusuunnassa kuten puvunkin housut - ei hintaan vaapituuteen, jopa aivan käyttöönkin nähde(huom.ev.luutn.S.O.Lindgren'in tapaus). Varsinkaan aamukahvin kanssa niitä ei saisi käyttää. N.s.opslaakejakaan ei s korkea muoti enää hyväksy. Leveyskin lähinnä henkilökoht.asia, jopa pituus. Vyötä ei myöskään edelleenkaan mieluuskäytetä juhlapuvun kanssa eikä ehkä mu toinkaan, jos jo on housunkannattimet. Oeräillä pessimisteillä sentään noinkin ollut. Muun kaiken tuntevat kai parhaiten alennusmyynnit ja neuvovat kernaasti. Alennusmyynneistä ilmoitetaan usein lehdissäkin, joten emme tarvitse ostaa liian kalliilla, eikä aivan liian uuttaka muotia, josta pyydetään vieläkin enemmän. Jos uskoo vanhaan kunnon räätälliin elvaatturimestariin, ei uuden puvun s.o. muotivaatetuksen aika tule miespolviskysymykseen. Ne kun pahukset kestävät liian kauan. - Yksi epäsosiaalinen seikka vielä näissä. Ostoihimme emme vieläkään saa tukipalkkiota, mutta Karhu-pukujen hinnathan tosin ovat kohtuulliset. Ostaja onkin huonoimmassa asemassa - valmisvaatekauppiat saavat toki myyntipalkkionsa ja pukutehtaat voittonsa.

Toimituksessa on muuten myytävänä vielä erittäin hyväkuntoinen frakki - se odottelee ostajaa ja myös että muoti vielä lyhentäisi häntä nykyisestään jonkunverran.

(tarkittu me naisiin jo oivat)

kusuojaan, olemme luoneetkin läpileikkauksen tors-
tai-illan ansiokkaasta esityksestä, joka jäi vai-
kuttavana kuulijan ja katselijan mieleen.

Yleisö palkitsi kapellimestarin kukkakimpull-
johon pitkällä lame nauhalla kiinnitetty kortti
yleisön harmiksi jätettiin lukematta ja rumpali
sai neilikoita kauniin kimpun, joka huonon sidon-
nan vuoksi ojennettaessa hajosi.

Expertus

On jaettu uusia nuotteja, Pehmeälle paperill-
monistettu Bachin koraalisovitus on menossa. Suo-
menkielinen teksti on käsin kirjoitettuna rivien
välissä. Se ei oudokseltaan ole varsin helppota-
juisa. Juttu on pariin kertaan käyty lävitse.

Pena esittelee:

- Jaa, pojat. Se on sentään Bachin käsialaa.
Pankaas merkille ja laulakaa erittäin fiinisti ja
tarkasti. Se on itsensä vanhan Johann Sebastianin
omaa käsialaa.

Tähän kumartuneiden päiden joukosta Topi:

- Mut kyl sill oli vähä pirun huano käsiala!

Eräs LY:n laulajaveli lähti maanantai-iltana
kuoroharjoituksiin ja hänen vaimonsa samaan aikaan
ompeluseuraan. Isä sanoi lähtiessään 6 v. Pekka-
pojalleen, joka leikki naapurin Lassen kanssa
lasten huoneessa:

- Mene sitten Pekka kilttisti nukkumaan, kun
väsyt ja Nukkum Matti tulee.

- Isi, mee katotan televisio kans, johon isi
vastaa:

- Ei Pekka, ei tänään tule mitään sopivaa oh-
jelmaa televisiosta sinun ja Lassen ikäisille, si-
lä esitetään vain eräs filmi, joka on alle 16 v.
kielletty.

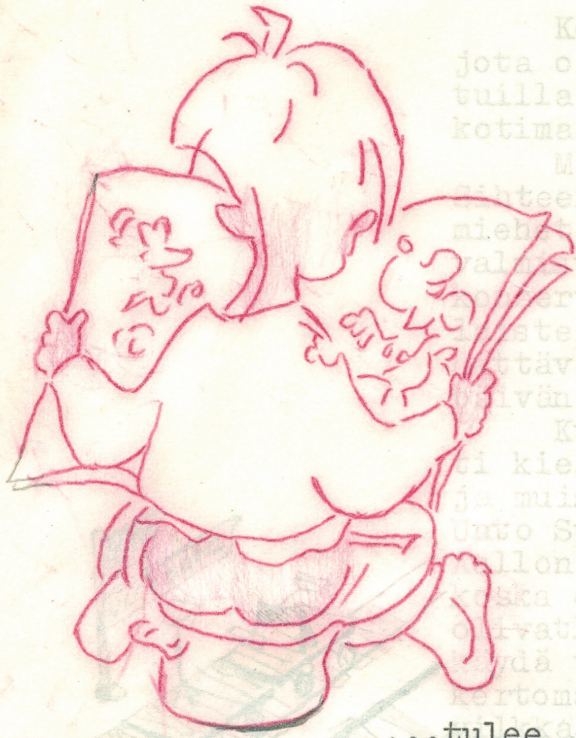
- Ai, jee!

Äidin ja isän palattua illalla myöhempään
kotiin pojat leikkivät vielä jotain intiaanileik-
kiin verrattavaa. Isä oli ihmeissään, kun pojat
olivat vielä niin virkeitä ja kysyi:

- Miten ihmeessä te olette vielä ylhäällä,
kuinka ilta on näin hyvin kulunut? Pekka vastasi

- Mee ollan katottu televisio koko illan.

Isä: - Mutta isihän sanoi, ettei tänä iltana
teidän ikäisten sopinut katsoa televisiota, - no
mitä siellä oikein näytettiin sitten?

...tulee

Jälleen...

Nyt se taas tulee tässä - "Ripuli!"
Tai oikeammin: ilmestyy. Niinhän
siitä asiallisimmin sanottaneen...

Määrättyä ilmestymisaikaa sille ei
tunnetuista syistä voidakaan asettaa
(vaikka se samoista tunnetuista syis-
tä olisi tietenkin käytännössä muka-
vampi). Sen tapana on, aina ollut -
kuten me kokemuksesta hyvin tiedämme
- ilmestystä yllättäen. Ja siihen kun
olemme tottuneet, saa se seikka olla
kuten ennenkin elikkä ennallaan. Tuos-
ta huolimatta taiko juuri siksi sitä
tunnutaan kuitenkin odoteltavan, eipä
toki väheksyttävän ainakaan. Omituista.

Niin monen monet tunteet näet yh-
distävät meidät kaikki, laulajaveljem-
me, kannattajajäsenemme, ystävämme,
vieraamme tuossa odotuksessa. Onhan
sen sanoma niin yleisinhimmillinen,
niin demokraattinen, meidät kaikki niin
säröttömään yhteisymmärrykseen saattava
yli yhteiskunnallisen ja kunnallisenkin
aseman ja arvion ja puoluekannatuksen,
että uskomme tuossa paikassa kerrankin
taas yksimieliseen ja -puoliseen Suomen
kansaan tuntuu vallan sisäisenä elämyk-
senä... Vallan. Nimittäin elämyksenä.

ohi...

(Kuvitus: Kakarakirja)

Vaikein on tilanne nimenomaan juu-
ri silloin kun sen p i t ä i s i il-
mestystä, kun sitä ei vielä ole. Kun o-
dotetaan näes juuri sitä jonka v a r-
m a s t i tiedetään olevan tulossa.
Ja kun se sitten o n, ah, mikä va-
pauttava, puhdistava, helpoittava, niin
löyh..., tuota, löystävä on tuo tunne.
Ja sitten tuo tietoisuus, että nyt sii-
tä toki tässä päästään pian - ettei se
v o i kestä enää kovastikaan kauan,
se on ihanaa se. Vapauden, riippumatto-
muuden, itsenäisyyden tunne.

Ja ah, sitten kun se vihdoinkin on ohi
Muistatteko kuinka iloinen, suorastaan
lystallinen - joskin vähän vaisun vä-
syttävä - olikaan olonne silloin vii-
meksikin? Kuinka hyvätuulinen ja hy-
myilevä koko ympäristönne.

Pian tämä nytkin on ohi. Ja varmaan
sama hereä hyvätuulisuus pulpahtaa nyt-
kin ehkä koko illaksi, niin, pikkutun-
neille saakka. Ja - kummallista kyllä -
taasen jääme sitä samaa ri-, sitä ri-
vatun - tuota - odottelemaan...

Mutta se menee sitten jälleen helpos-
ti ohi - kuten nytkin menee.

Konserttimatka Ouluun 16.-19. 10.59

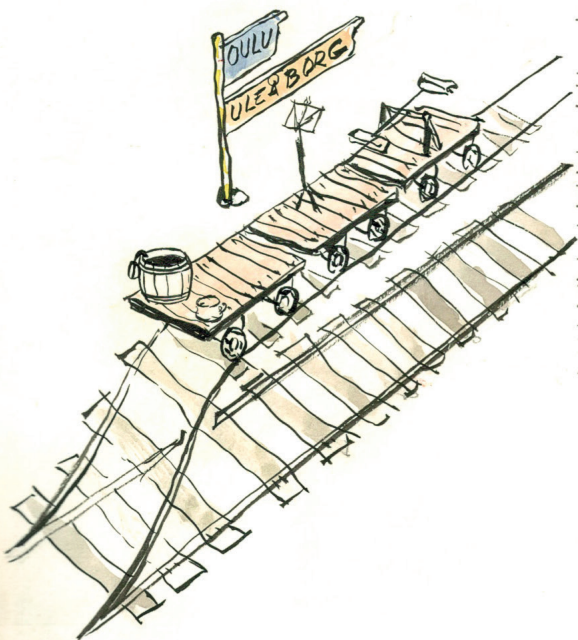
Keväällä pidetyn konsertin ohjelman runkona, jota oli hieman muokattu entisistä ohjelmista ote tuilla lauluilla, päätti kuoro tehdä pitkästä aik kotimaisen konserttimatkan hamaan Oulun kaupunkiin.

Matkan moninaisen paperisodan hoiti tietenk Sihteeri Erkki E. Ensimmäinen. Häneltä me rivi miehet sitten pitkin syksyä kuulimme välähdyksiä valmistelujen vaiheista. Vihdoin hän ilmoitti, et konsertti on sitten lauantai-iltana klo 19.30 oul laisten Madetoja-salissa. Sinne oli tietenkin läh dettävä hyvissä ajoin, mieluummin jo edellisenä päivänä, sanoi Erkki E.

Kun sinetinvartija Veikko Kanervo oli jyrkäs ti kieltänyt kaikenlaisen puhumisen lentomatkoist ja muista joutavuuksista, päätettiin pyytää isänt Unto Suvantoa tilaamaan kaksi suurta salonkivaunu Aallon tallista. Ne saatiin tietysti hyvin halv koska oli oma mies järjestämässä. Hyvissä ajoin olivatkin Turun asemalla, niin että niitä voitiin käydä varustamaan matkaa varten. Isäntä Suvannon kertoman mukaan koko aseman henkilökunta osallist vilkkaasti ja huolekkaasti järjestelyihin. Hänen pienimmästäkin viittauksesta oli asemapäällikkö kin kuulemma henkilökohtaisesti rientänyt tarkast maan, että lattioilla oli riittävästi mattoa, put kissa lämpöä, venttiileissä narut, käymälässä kal jne. Auran Panimosta ajettiin kolme päivää erila sia virvoitusjuomia, niin että koreja oli viimein kaikkialla vaunussa, missä vain vapaata tilaa oli. Makeasta vedestä oli kaiken syksyä pieni puute, kuten muistettaneen, mutta sitäkin myönnettiin au liisti ylimääräisiäkin tankillisia. Ainoa, mikä varustelutouhuissa unohtui kotiin, oli vaunun si vooja omasta takaa, vaikka ylipuutarhamestari He Piikkiöstä oli varamut kukkiakin hänelle. (Ne kat sai sitten kuulemma Tampereella eräs - hm - serkku.)

Kaikkien oli käsketty olla vaunussa paikall viimeistään klo 18.50, yllään siisti puku, lauku saan toinen vielä siistimpi ja päässään vaununsa ja vuoteensa numero. Viimeksi mainittu oli pape lapulla annettu jo kolme viikkoa aikaisemmin ja käsketty visusti säilyttämään, ettei sitten asem la "joka äijä käy kyselemässä, mikä mun vaununi mikä mun paikkani on" (sanoi Erkki E.). Melkein kaikki olivatkin noudattaneet annettua käskyä ja olivat siis tulleet ajoissa. Lehtemme toimittaja tullessa vaununsa portaille klo 18.56 lataili Li talo kotoisessa villapaidassaan jo kolmatta pii pullistaan. Kuten jokainen piippumies tietää, ke tää piipullisen poltto n. 18 minuuttia, joten on aika helppo laskea, kuinka ajoissa kaikkein täs mällisimmät olivat saapuneet.

Paljon huonommin kävi niiden, jotka myöhäst vät. Juna irtaantui laiturista täsmällisesti klo 19.00 ja portaille vielä sillä hetkellä lähtösuu

tään, ennenkuin joskus saavutella kukaan kartavilla
koja vaihtaneet näkivät pitkän miehen matkalaukkuneen ryntäävän aseman pääovesta laiturille ja rytyvän toivottomalta näyttävään yritykseen junan saavuttamiseksi. Seuraavan päivän Uudesta Suomes näimme sitten Oulussa, että ratavartijat olivat ajaneet Käyrässä kiskoilta laukkunsa päällä itkevän miehen, joka oli pyytännyt kolmannen luokan postimerkkiä Ouluun ja sanonut nimekseen Mustakallio.

Junan ajoissa ehtineet rupesivat tutustumaan taloon, availivat laukkujaan ja ripustelivat kalliita lauluvaatteitaan riippumaan. Laukuista näk siellä täällä tulevan esiin myös ulkomaalaisen näköinen litteä pullo, jonka väitettiin sisältävän kurlausvettä. Toisissa hyteissä taas tunnuttiin olevan huolissaan käsivarsien ja ranteiden kunno koska niitä verryteltiin pienien, kiiltävien paprilevyjen avulla. Toimittajan pistäytyessä ottamaan vionon lätkytyksen syytä selville erääseen naapurihyttiin, sieltä kuului tämänkaltaisia vuo sanoja: "Pata putos, mutt ei haljennuvaa" tai "Pannaas pikku kissa viiltämään" tai "Ristiä, hu kissa kun jälle kuoli." Kun emme näistä puheist päässeet selville, mistä oikein oli kysymys, meile näytettiin pelivälineitä: pieniä, noin pivon kokoisia, sitkeästä pahvilajista valmistettuja kortteja, joissa näkyi olevan punaisia ja mustia merkkejä. Emme vieläkaan ymmärtäneet mitään, mutt sitten joku puhui sekoittamisesta, ja rohkenimme työntyä lähemmäs tiiviinä kasana istuvaa joukkoa. Kukaan ei kai huomannut ujoa nielaisuamme, sillä karkea ääni huomautti: "Ei täällä tarvita enempä piruja!" - Vetäydyimme tietenkin loukkaantuneina pois osastosta.

Tamperetta lähestyessämme alkoi makuukoppie edessä olla hienoista tungosta. Matkustajat oliv tietenkin kyllästyneet ahtaihin oloihinsa ja pää täneet mennä laiturille haukkaamaan raitista ilm. Suvannon ilmoituksen mukaan aikaa haukkaamiseen naukkaamiseen olisi tunti ja 40 minuuttia. Ajan arvon ymmärsivät kaikki, sillä 3 sekuntia junan pysähtymisen jälkeen asemalaituri jo oli tyhjä a nakin menijöistä. Osa oli päättänyt mennä terveh timään tätiään, osa taas asemaravintolaan syömää. Olipa pari herraa yrittänyt erääseen tanssiravin laankin, mutta kun eivät olleet ymmärtäneet tila pöytää kuukautta aikaisemmin, eivät olleet pääss sisään. "Se on nääs sillä lailla nääs, ettei tää nääs viaraat juhli nääs." oli heille jokseenkin töykeästi vastattu. - Pari minuuttia ennen matka jatkumista saapui asemalaiturille äänekkäästi ho laten Esko. Erotimme sanat: "Pitäkää musta kiinn etten mä revi rahojani." Hän oli jostakin syyst menettänyt henkisen tasapainonsa ja tarvitsi apu. Sitä tarjottiinkin auliisti ja pari ystävää tartt heti lempeän päättävästi hänen käsivarsiinsa ja saattoi hänet hyttiinsä. Hän ei päässyt repimään rahojaan.

Vaunussa toimitettiin kiertävä luku, joka osoitti, että kaikki retkeläiset oli saatu turvalisesti vaunuunsa. - Sitten ei tapahtunutkaan mi

tään, ennenkuin joskus aamuyöllä kuului käytävällä virkaäänellä annettu ilmoitus: "Ylivieska." - Asianomainen konduktööri on kuulemma jo siirretty toisiin tehtäviin, sillä isäntä Unto Suvanto sat heräämään tähän huutoon muiden mukana. Emme ole ennen tienneetkään, että sana Ylivieska on niin vaarallinen sana rautatiellä.

Kun kerran olimme heränneet, saatoimme yhtä hyvin ruveta hankkiutumaan vaatteisiimme ja muihin aamutoimiin sekä ruveta odottamaan Oulua. - Asema la olimme klo 9.30. Vastaanotto oli vaatimatonta, mutta lämminhenkinen. Meille ojennettiin painettu ohjelma, jonka mukaan tiesimme ruveta käyttäytymään. (Ohjelma julkaistu toisaalla lehdessä.) - Saimme lounasta, jonka itse maksoimme, näimme Merikosken voimalaitoksen ja siikoja, pääsimme autolla ajelulle kaupungin molempiin satamiin ja eräälle tehtaalle. Lopulta olimme hautausmaalla portilla, josta marssimme melko vapaasti sankarihautausmaalle. -

Sitten olikin syytä kiirehtiä etsimään kotinamme olevia vaunuja, jotka löysimme jostakin tavaravara-aseman takaa. Lauuluvaatteet olivat tallella sillä kaikesta huolehtiva isäntä Suvanto oli määrännyt kolme vahvaa vartijaa (á 250:- tunti) pitää näin niistä ja muusta omaisuudestamme huolta. Puokeuduimme siis tuttuihin työpukuihimme ja järjestyimme tutustumaan Madetoja-saliin ja sen akustikaan, jota olikin aika paljon.

Ainakin sitä oli enemmän kuin yleisöä, kuten hetkeä myöhemmin saatoimme havaita. Siitä huolimatta lauloimme lähes niin hyvin kuin osasimme. (Arvostelu toisaalla lehdessämme.)

Konsertin jälkeen vietettiin tavanomaista keuhkonkkaa Oulun Kauppaklubilla. Isäntäväki oli tuonnaisensakin mukanaan, joka oli tietenkin varsin virkistävää iänikuisen mieslaulun parissa ja lomassa. Ohjelmaa suorittivat pääasiassa turkulaiset taiteilijat: Esko, Petteri, Kalle ja Jokioisten filiaalia edustava Tauno. Juhlittuna säestäjänä kaikilla musiikkitaiteilija Uusnio. Solistinumeroitten lomassa oli tietenkin puheita, joissa kehuimme toinen toisiamme. Puheenjohtajat suorittivat oikea kilpalaulannan, johon haasteen antoi oululainen. Meidän Pekkamme vastasi tietenkin osastaan, joten korjasimme voiton siinäkin lajissa. Laulun teksti oli kuitenkin vieraskielinen, mutta eikö liene ollut jokin noita Wennerbergin kevytmielisiä lauluja. - Oulu on sen verran kaukana Turusta, että sikäläisen kuoron puheenjohtajan lisäksi vain yksi laulaja oli joskus käynyt täällä. Hän kertoikin aika hauskaasti tuosta matkastaan. Kertomuksen tanssi tosin oli meille hieman epäedullinen, sillä syytettiin meitä kevytmielisestä elämästä. Täällä ei muka näe muuta kuin "sen viettävän viiksinaamaisia narreja, istuu tyttöjä kuin posliinivauvoja, tuoksuttaen kauas ympärillensä sakean hajun kalteista öljyistä ja rasvoista."

Sekin juhla loppui tietenkin aikanaan ja ruvettiin palailemaan yökortteeriin, kuka mitäkin

kautta ja milläkin konstilla. Silloin olikin jo lähtöpäivän varhainen aamu käsillä. Lyöttäydyimme isäntä Suvannon seuraan, sillä hänen oli virkans puolesta tarkkailtava, että kaikki asiaan kuuluvat varmasti löysivät oman vaununsa ja onnistuivat nauttimaan sementin portaat, sillä keli oli marraskuun liukas. - Teimme siis yhdessä isännän kanssa vielä yleiskierroksen molemmissa vaunuissa voidaksemme sulkea ovet. Todettuamme hiljaisuuden saapuneen käännymme kohti omaa kopperoamme, kun ikkunaan koputti kolme frakkipukuista herraa. Tuo puku oikeutti sisäänpääsyyn ja oven avattuamme saimme tervetuloa reita terveisiä Haukiputaalta. Herrat olivat tehneet pikku mutkan matkalla karonkkapaikasta asemalle. Ystävällisesti he lupasivat meille avaamisen palkaksi tarjota pienen unipillerin eivätkä lainkaan panneet pahakseen asuamme, joka jo siihen aikaan tietenkin oli pyjama ynnä kiiltokengät. Unipillerin ottaminen kesti tasan 7 tuntia, sillä sekaannuimme kirjalliseen keskusteluun, jonka viestivät ryhmä Haukiputaan esiupseerit. Ajan niukkuuden vuoksi emme ehtineet päästä päätökseen, sillä meille asemalta aamukahvin ystävällisesti tuonut Masa Linko ilmoitti, että lounas alkaa tuonaan perästä eikä sinne sovi mennä enempää frakissa kuin pyjamassakaan.

Nyt vasta huomasimme katsoa kelloa ja meille tuli kiire vaihtamaan asujamme. Taiteilija Uusniemi ehdottikin keskeytyksestä kiusaantuneena, että välittömästi kotiin päästyä on tehtävä konserttimatka Auraan, jotta saataisiin sen yhteydessä aikaa päättää keskustelu.

Lähtölounas siis alkoi eilisessä karonkkahuoneessa klo 12 tasan. Sitä syötiin hilpein ja kiittollisin mielin ja välillä laulettiinkin vähän. Olisi laulettu vielä enemmänkin, mutta II basso ei kuulemma osannut mitään. - Lounaalta päästyä olikin täysi syy kiirehtiä suorinta tietä asemalle, sillä Turun junan oli määrä lähteä klo 17.10. - Tavanomaiset lähtökiireet ja -seremoniat, haikeita jäähyväisiä ym., ja juna irtaantui arvokkaasti sijoitetaan alkaen vyöryä kohti etelää. Vähitellen alkoi yksi ja toinen matkalaisista vetäytyä hiljaisuuteen erittelemään matkan antamia vaikutelmia. Reippaimmat ulkoilijatyypit heräsivät jo Toijalassa aamukahville, mutta muutamia täytyi siivoojan häditellään laiturille vasta Turussa.

Herättävä kuitenkin kaikkien oli - arkeen ja maanantaiamuun, töihinsä ja toimiinsa. - Paljon kiitoksia!

Mennään rauhaa kohti

Sittenkun Kiina nyt on ottanut haltuunsa Intian erään pohjoisen alueen, on Nehru ilmoittanut, että Intia tulee tekemään kaikkensa päästäkseen anastajan kanssa sovintoon rauhasta tietä sekä että Intia ei missään tapauksessa tartu aseisiin.

Tilanteen johdosta ovat Neuvostoliiton lehdet ilmaisseet suopean hyväksymisensä Intialle tästä rauhanasian käytännössä saamasta ratkaisusta. Kun päämin. Hrustshew myös äsken kierteli Intiassa tiedetään sen merkitsevän Neuvostoliiton erikoista suopeamielisyyttä. Samassa tarkoituksessa - nim. rauhanomaisessa - on myös suur- ei kun Suomen pääministeri Sukselainen matkailut siellä. Matka on ollut varmaan rasittava, mutta onpa asiakin elintärkeä - koko maailmalle, voitaneen sanoa.

Kun on niin toistuvasti ollut epäilyksiä Suomen nyky- asennoitumisesta rauhan asiaan - ja syytäkin talvisodan kokemuksemme muistena - saksimme eräästä pääkaupungin lehdestä uutisen, joka toki vaimentane aiheettomia epäilyksiä:

★ Los Angeles, 13. 2. (UPI) Suomi aikoo säilyttää rauhanomaiset suhteet sekä itäisiin että läntisiin maihin, suurlähettiläs Richard R. Seppälä sanoi perjantaina. Suurlähettiläs huomautti, että Suomen on eletävä Neuvostoliiton naapurina, jolloin sen on säilytettävä rauhanomaiset suhteet Neuvostoliittoon.

Tämän täydennykseksi ja väärinkäsitysten ehkäisemiseksi uskoisimme voitavan lisätä vielä vaikkapa omasta takaa, että tarkoitus on säilyttää nuo "suhteet", vaikkapa emme - onneksemme tietysti silloin - sattuisikaan olemaan NL naapureita.

Jännitys kasvaa - kuinka monta kultamitalia Suomi - menettää siinä. Poikamme kyllä koettavat kaikkensa pitämällä vastaan - sehän tiedetään, mutta että onnettomuudellekaan ei mitään. Niitä näkyy sattuvan jo ennakoonkin. Kuitenkin on omituista että kilpailijat, jopa kilpailujen järjestäjät, saattavat ilmaista tyytyväisyytensä toisille sattuneista vahingoista kuten tapauksessa, jolloin norjalaisen mäkihyppääjän kaatuessa harjoitushyppäyksensä ja nyrjäyttäessä nilkkaansa ja loukatessa polvensa niin että tuskin kelvöllinen kilpailuun, on oltava sen lehtileikkeleen mukaan tapahtunut.

Otsikointi seuraavasti:

Norjan Kare Berg loukkaantuu vakavasti mäkiharjoituksissa. Järjestäjät ovat tyytyväisiä

JOKA NIEN' PÄI JOKS POINEN

KÄÄNNÄ
(ÖFVERSÄTT)

TASSA ON ranskalainen runoilija Saint-John Perse, joka sai eilen Belgiassa neljänsillä kansainvälisillä runoilijapäivillä ensimmäisen palkinnon eli 100 000 Belgian frangia, Suomen rahassa noin 640 000 markkaa.

Haastatteluja

Kuten lukijamme muistanevat aloitimme lehtemme viime vuoden viimeisessä numerossa haastattelu sarjan. Tilanpuutteen takia jouduimme lykkäämään eräiden haastattelujen julkaisemisen nyt ilmestyvään numeroon siitä huolimatta, että ne oli suoritettu silloisen kierroksen aikana. Lukijakuntamme varmaankin muistaa, että taiteilija Koltainen haastattelunsa lopussa korosti tempon merkitystä mieskuorolaululle, varsinkin milloin lauletaan kuohujen keskellä. Annamme haastattelijamme jatk siitä:

"Tähän tempo-sanaan yhtyi biljardihuoneessa niin ikään ollut juhliivaan veljeskuntaan kuuluva ulkoiselta muodoltaankin jo suureksi taiteilijaksi havaittava bassolaulaja, taiteilija Korpi, jonka aikaisempi lukijapiirimme muistaa myös runoilija Allan Larinkorpena. Kuultuaan asiamme, hän innostavattomasti, jopa niin, että luovutti kädessään olleen pitkän suoran kepin taiteilija Koltiaiselle. Minä pidän niin tavattomasti haastatteluista - mieluummin kuitenkin kuvan kera-, sillä minä, joka olen joutunut sivutoimeni yhteydessä myös hoitamaan erääseen laulaja-artikkeliin liittyvää mainon puolta, tiedän, mikä vaikutus julkisella sanalla on. Sanoimme, ettemme voi tässä yhteydessä ryhtyä mihinkään mainostukseen, joten sitä olisi pyrittävä välttämään, mutta että mielenkiintomme tällä kertaa en antaa läheinen kuva taiteilijasta itses tään. - Käyhän tuo laatuun, sillä hyvästä, olkoo pa tämä sitten tavaraa tai mitä tahansa, on helppo puhua. Kun kerran on päässyt näinkin hyvän laulaj tasolle, niin siitä pitäisi olla kutakuinkin help poa pitää kiinni. Sisuaahan meikäläisenä aina tarvi see ja mitä enemmän ikää karttuu, sitä enemmän on turvauduttava sisuun. Kaikki ei käy enää niin hel posti kuin joskus 20-30 vuotta sitten. Silloin e tarvittu Sisua laulamissa, vaan kaikki meni kui itsestään. Kuitenkin olen havainnut nykyisin, ett sisu ole nuoremmillekaan pahitteeksi, päin vastoi Näin varsinkin silloin, kun esim. on edessä pitkä konserttimatka. Silloin on minulla sisua annetta vaksi vaikka muillekin. Kun ihmettelimme haastate tavamme pirteyttä ja vitaalisuutta kertoi hän sen johtuvan ennenkaikkea tervehdyttävästä laulaja elä mästä ja biljardinpeluusta, mikä viimeksimainittu harrastus taiteilijalle oli tullut vastikään iän karttuessa. Tahtoo vain olla niin, että viikossa on päiviä liian vähän, sillä minusta tuntuu- jatk kertojamme-, että näille harrastamilleni hyveille voisi olla enemmän aikaa. Tuo päivittäinen pikku sivutoimeni nähkääs tahtoo häiritä. Kun tieduste limme, jääkö haastateltavallemme laisinkaan aika n.s. yksityiselämään, ilmoitti hän, että hän on siinä suhteessa myös kunnon kansalainen. Joka sun nuntapäivä hän lastaa perheensä autoon ja ajaa Ruissaloon nauttimaan raittiista maalaisilmasta. Täällä myös alkaa hänen runosuonensa sykkiä ja se

seurauksia ovat kertojamme taiteilijaveljet usein saaneet tuntea. - Kiitimme haastateltavaamme ja lupasimme palata seuraavalla kirjallisuusviikolla tähän puoleen hänen työstään, jota kertojamme lupasi auliisti tällöin esitellä. Huomasimme poistuessamme ohleemme tosi sisukkaan miehen parissa, sillä taskustamme tavoitimme rasian Sisu-pastilleja.

Tämän uljaan uroon parista jouduin sitten, kuten viimekertaisesta haastattelukierroksesta muistettaneen I basson joukkoon, jolloin ilmeni että ensibasson taiteilijat olivat jääneet tavallisen harjoitustilaisuuden jälkeen harjoitushuoneeseen, jotta voitaisiin tiedustella heiltä, josko joku ehkä tarvitsisi n.s. yksityis- tai ryhmäopetusta laulun jalossa taidossa. Tämä tilaisuus osoitti, huomautti taiteilija Laineentopi, että ensibasso on perillä kysymykseen tulevasta taide- laulusta, minkä vuoksi nyt oli ollut esillä vain sellaisia hienoja finessejä, joita I basso nimenomaan tarvitsee ja jota ilman hyvää kuorosointia ei synny. I basso osaa niin hyvin, etteivät sen kuorotaiteilijoiden tarvitse osallistua edes kaikkiin harjoituksiin, mutta pyrkivät he kuitenkin olemaan saapuvilla muiden äänien takia, lisäsi kertojamme. - Taiteilija Uusniokin oli keskustelun kuluessa puhunut varsin paljon, mutta emme ymmärtäneet hänen puhettaan. Kun olimme aikoinamme opiskelleet Helsingin Yliopistossa samanaikaisesti kuin taiteilija Uusnio harrasti siellä m.m. suomalais-ugrilaisista kielitiedettä, ymmärsimme tästä puheesta, että se oli jotakin suomensukuista, ilmeisesti votjakkien kieltä. Toiset läsnäolijoista tuntuivat ymmärtävän sitä, koskapa he aina silloin tällöin nauroivat varsin makeasti ja sydämellisesti. Tuotamme esille päätelmämme tästä filologisesta ajattelustamme, taiteilija Uusnio ilmoitti nyt varsin selvällä, mutta kuitenkin murteellisella suomenkielellä, että kysymys on tosiaan suomensukuisesta kielestä, jossa eräänlaiset sananmuunnokset ovat niinkuin tähdelisiä. Tähän kieleen taiteilijamme kertoi perehtyneensä samanaikaisesti lääketieteellisten opintojensa kanssa, mistä syystä hän ilmoitti paremmin taitavansa tätä kieltä silloin, kun käsitellään lääketiedettä varsin läheltä sivuavaa tieteenhaaraa. Haastateltavamme uskoi vielä meille että hänellä on tekeillä sanakirja, koskapa hän on havainnut, että kansalla on kiinnostusta asiaan. - Tiedustelumme taiteilijan omasta elämästä, kertoi taiteilija Uusnio, että hän, joka aina on ollut kulttuurihenkilö, viihtyy kuin kotonaan juuri Turussa, jonne hän pienestä pitäen on halunnut. Tämä jälkeen saimmekin kuulla varsin laajan selostuksen Turusta ja niistä tantereista, joilla me joka päivällustelemme. Lisäksi tämä loistava kuoro on perustettu ikäänkuin minun taidettani varten, huomautti haastateltavamme. Minähän olen pyrkinyt tässä taiteessani aina korkeammalle ja korkeammalle. Niinpä kolmisenkymmentä vuotta, jolloin vielä käytin taiteilijanimeä Nybergh, johdin huomattavaa torvisepstettä Helsingissä. Tämä sepstetti m.m.

LONDON'S ILLUSTRATED

AAMUSUMUA